

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Den højtærede Forsvarsministers Svar giver mig kun Anledning til at understrege, at jeg har ikke talt om Mandskabet. Jeg erkender fuldt ud, at det Mandskab, som har gjort ekstraordinær lang Tjeneste, naturligvis har Krav paa, at der tages Hensyn dertil ved Genindkaldelserne. Derom er der ingen Strid. Og da den højtærede Forsvarsminister ikke sagde noget til min Bemærkning om Befalingsmændenes Uddannelse, vil jeg gaa ud fra, at der i denne Tavshed ogsaa ligger en Erkendelse af, at vi i Virkeligheden er enige i det Spørgsmaal. Jeg skal da kun til Slutning sige, at det vil lette min og formentlig ogsaa andre Medlemmers Stilling til fremtidige lignende Forslag, naar der i Motiverne udtrykkelig staaar, at man har raadført sig med de højeste Myndigheder, og at de er enige deri. Det gaar jeg ud fra, man kunde skrive med Sandhed, og det vil, som sagt, altid lette noget. Og hvorfor skal vi ikke gøre hinanden Tilværelsen saa let og behagelig som muligt?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Den sidste Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Pürschel, hvorefter han synes at gaa ud fra, at for at Rigsdagen med rolig Sind skal kunne vedtage noget paa det militære Omraade, skal man have de militære Myndigheders Attest for, at dette ogsaa er det rigtige, tror jeg, det er hensigtsmæssigt, at man fra alle Sider i denne Sal i Tide tager Afstand fra. Jeg tror, det vilde kunne faa ubehagelige Konsekvenser under kommende Forhandlinger, hvis man virkelig skulde tænke sig at opretholde dette.

Overfor det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen maa jeg maaske sige, at jeg smigrer mig ikke med overfor det Flertal, han tilhører, at have en saadan Autoritet i disse Spørgsmaal, som han omtalte. Derimod kunde jeg tænke mig, at medens dette Flertal i Efteraaret, da man stod overfor et Tidspunkt, hvor der var meget ringe almindeligt Mandskab inde, mente det fornødent at have ekstraordinær Indkaldelse, kunde den højtærede Forsvarsminister og det samme Flertal erkende, at nu, da vi gaar mod Sommeraandene med et meget betydeligt Mandskab ind-

kaldt, foreligger der ikke saa megen Grund dertil. Og jeg beklager, at den højtærede Forsvarsminister nu synes at have den Opfattelse, at lige indtil vi faar en ny Hærordning, vil det være fornødent at opretholde en Ordning af den Karakter, som han har omtalt her i Dag. Jeg har forstaaet den højtærede Forsvarsministers Udtalelser saaledes; hvis det ikke er rigtigt, beder jeg ham om at berigtige det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Til det ærede Medlem Hr. P. Munch skal jeg sige, at jeg godt forstaaar, at han fra sin Side ikke ønsker at tage noget Hensyn til, hvad der siges fra militær sagkyndig Side. Det radikale Parti er jo nu paa en ejendommelig Maade frigjort for Forudsætninger. Under Krigen var Forholdet det, at det ærede Medlem anlagde saadant noget som Tune-Stillingen, støttende sig til, at dette var meget stærkt paakrævet af de øverste militære Myndigheder; og det forekommer mig, at var der nogen Lejlighed, hvor man havde Opfordring til at vise sig som den stærke Mand, man i Virkeligheden er, saa havde det været ved den Lejlighed.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Christen Ernst Christensen: Jeg skal ikke komme ind paa den Debat, der er ført her en Gang, og som ikke behøver at føres igen; jeg skal blot understrege det, det ærede Medlem Hr. Refshauge sagde den Gang: at der nede i Sønderjylland, paa Grund af de særlige Forhold, der er til Stede dernede, i Befolkningen er et Ønske om at beholde det Antal uddannede Soldater, de har dernede.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: De Ønsker, som det ærede Medlem Hr. Christen Ernst Christensen her udtalte, vil utvivlsomt fuldt ud kunne opfyldes uden at anvende ekstraordinært Mandskab.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel skal jeg kortelig sige, at han tænker alt for ilde om mig, naar han tror, at jeg i Almindelighed skulde ønske at tilsidesætte det, man kalder den militære Sagkund-